

Nego ob vsej svojej môči je poníglav in bojazljiv; poštenega boja se ogiblje, ter zato po navadi ne gre na človeka. Mej poletjem se klatijo volkovi največ po samem preko gozdov ter iščó zajcev, ptic, podgan in domače živine, ako jo mogó kje dobiti. A po zimi, kedar pritisne hud mraz in jim živeža v gozdu nedostaje, zberó se na večje čete, lačni se potepajo s hriba na hrib ter po noči strašno zavijajo, da je človeka groza. Lakota je goni na polje, ob cestah se potíčejo, pritepó se v vas, pograbijo psa izpred hiže, živino iz hleva, konja izpred voza. Volk, da-si je videti boječ, napade, ako je zeló lačen, tudi človeka; in kedar uže okusi človeško meso, potem silno derzen kólje ljudi, osobito otroke. Videli so ga, da je mertvece vlačil iz grobov in žerl.

Na paši se prikrade po visokej travi ter potlej preží na žrebe, telico, svinje ali koze, ki se mirno pasó. Najrajši grabi neumne ovce, bodi si na paši, ako ovoha, da nij psa blizu, bodi si po noči v staji. Tedaj kolje neusmiljeno, ter mnogo več podavi, nego mu je potrebno. Z ovco preskoči plot; nesoč jo derží toliko od tál, da se mu ne vleče po zemlji.

Od ubitega volka človek baš nema velike koristi. Njegovo meso niti druge živali nehté jesti, menda zato, ker zoperno diší. Sam njegov kozuh je nekaj vreden; največjo ceno imajo ruski in švedski volkovi, katerim se kože cené po 8 do po 12 goljdinarjev.

To kvarljivo zver zatirajo in pobijajo povsod in vedno. Poprej so jim nastavljali zanke, kopali jim jame, a zdaj je streljajo, ali moré sè strupom. Podmétajo jim mesa, otrovanéga s strašnim jadom strihnínom. Zver jedva požre meso, in uže je mrtva.

Volčica konci aprila meseca v kakej skrivnej jami skotí po petéro do po devétero volčét, ki so po 12 do po 14 dnij slepi ter dve ali tri leta verhá dorástajo. Kakor sploh vsi živálji mladíci, tako so tudi volčeta zale živalce v sivkasto-rumenih kozúških. — Mladi volk se hitro sprijazni s človekom, privadi se pásjega živeža ter sprijátelji se časi tudi s psom.

Največ volkov se potika po notranjem Kranjskem, kamor prehajajo iz Hervatskega; a še mnogo več nego pri nas jih je po Hervatskem, Ogerskem, Erdeljskem in Galíškem, največ na Ruskem, kjer so tako navadna zvér, da v zimi nihče ne sme po noči iz hiže iti brez orožja.

Jezikoslovne stvari.

Mirodvor. — Kaj je to, mirodvor? Kdo bi to besedo kdaj mogel razumeti, ako ne bi znal, da Nemeec velí Friedhof? Učeni slovenski novinarji so očetje te strašne prikazni; kajti v nemškem je Friede mir, Hof dvor, obtorej Friedhof, mirodvor, a nič ne dé, če Friedhof (govori se tudi Freithof) nij „dvor mirú“, nego samo „ograjèn dvor“ (eingefriedeter Hof). Kar nikomur na božjem svetu ne bi na um prišlo, to na um pride bistroumnemu Slovencu. Kodar hodijo slovanske noge po zemlji, kodar se čuje slovanska beseda, povsod se govori: pokopališče, grobišče, grobje sred. sp. jedinstv. št. (srb. groblje), križišče (po Notranjskem), od mnogih križev itd. — Uboga slovenščina! Mirodvorci s toboj delajo, kakor svinja z mehom; prestóрили so te v gnjusen mirodvorski jezik.
